

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

25. april 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – social sikring – forordning (EF) nr. 883/2004 – familieydelse – artikel 68 – prioriteringsregler i tilfælde af samtidig ret til ydelser – den subsidiært kompetente medlemsstats institutions forpligtelse til at videresende en ansøgning om familieydelse til den primært kompetente medlemsstats institution – ingen ansøgning om familieydelse i barnets bopælsmedlemsstat – delvis inddrivelse af familieydelse udbetalt i den medlemsstat, hvor en af forældrene har lønnet beskæftigelse«

I sag C-36/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Finanzgericht Bremen (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Bremen, Tyskland) ved afgørelse af 19. januar 2023, indgået til Domstolen den 25. januar 2023, i sagen

L

mod

Familienkasse Sachsen der Bundesagentur für Arbeit,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Biltgen (refererende dommer), og dommerne J. Passer og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: fuldmægtig N. Mundhenke,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. november 2023,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Familienkasse Sachsen der Bundesagentur für Arbeit ved M. Gößling, som befuldmægtiget,
- den tyske regering ved J. Möller, som befuldmægtiget,

* Processprog: tysk.

- den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vlácil, som befuldmægtigede,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato L. Fiandaca,
- den nederlandske regering ved E.M.M. Besselink og K. Bulterman, som befuldmægtigede,
- den polske regering ved B. Majczyna, J. Lachowicz og A. Siwek-Ślusarek, som befuldmægtigede,
- den slovakiske regering ved E.V. Drugda og S. Ondrášiková, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved F. Clotuche-Duvieusart og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 68 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).
- 2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem L og Familienkasse Sachsen der Bundesagentur für Arbeit (kontoret for familieydelse for Sachsen ved forbundsagenturet for beskæftigelse, Tyskland) (herefter »Familienkasse«) vedrørende sidstnævntes krav om delvis tilbagebetaling af børnetilskud udbetalt til L.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 1408/71

- 3 Artikel 76 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997, L 28, s. 1) (herefter »forordning nr. 1408/71«), bestemte:

»1. Når der i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan udbetales familieydelse, stilles retten til familieydelse, der i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat i samme periode kan udbetales til det samme familiemedlem som følge af udøvelse af erhvervsvirksomhed, i påkommende tilfælde i overensstemmelse med artikel 73 eller 74, i bero i et omfang svarende til det beløb, der er fastsat i lovgivningen i førstnævnte medlemsstat.

2. Når der ikke er indgivet ansøgning om ydelser i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan den kompetente institution i den anden medlemsstat anvende bestemmelserne i stk. 1, som om der var blevet tilkendt ydelser i førstnævnte medlemsstat.«

Forordning nr. 883/2004

4 35. betragtning til forordning nr. 883/2004 har følgende ordlyd:

»For at undgå uberettigede dobbeltydelser bør der fastsættes prioriteringsregler i de tilfælde, hvor der samtidig består ret til familiedydelser i henhold til lovgivningen i den kompetente medlemsstat og i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor familiemedlemmerne har bopæl.«

5 Denne forordnings artikel 1, litra a)-c), indeholder følgende definitioner:

»I denne forordning forstås ved udtrykket:

a) »lønnet beskæftigelse«: en beskæftigelse eller dermed ligestillet aktivitet, der betragtes som sådan ved anvendelse af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, hvor den pågældende beskæftigelse eller dermed ligestillede aktivitet udøves

b) »selvstændig virksomhed«: en udøvelse af virksomhed eller dermed ligestillet aktivitet, der betragtes som sådan ved anvendelse af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, hvor den pågældende virksomhed eller dermed ligestillede aktivitet udøves

c) »forsikringstager«: i forhold til de sikringsgrene, der er omfattet af afsnit III, kapitel 1 og 3, enhver person, som opfylder betingelserne i lovgivningen i den medlemsstat, der er kompetent efter afsnit II, for ret til en ydelse under hensyntagen til bestemmelserne i denne forordning.«

6 Den nævnte forordnings artikel 11, stk. 3, bestemmer:

»Med forbehold af artikel 12-16:

a) er en person, der udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat, omfattet af denne medlemsstats lovgivning

[...]«

7 Kapitel 8 om familiedydelser i samme forordnings afsnit III med overskriften »Særlige bestemmelser om de enkelte arter af ydelser« indeholder forordningens artikel 67-69.

8 Artikel 67 i forordning nr. 883/2004, der har overskriften »Familiemedlemmer, som har bopæl i en anden medlemsstat«, fastsætter:

»En person har ret til familiedydelser i henhold til den kompetente medlemsstats lovgivning også for de familiemedlemmer, der har bopæl i en anden medlemsstat, som om de havde bopæl i førstnævnte medlemsstat. En pensionist har dog ret til familiedydelser i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der er kompetent med hensyn til pensionen.«

9 Denne forordnings artikel 68 med overskriften »Prioriteringsregler i tilfælde af samtidig ret« har følgende ordlyd:

»1. Hvis der inden for samme periode og for de samme familiemedlemmer skal udbetales ydelser i henhold til mere end én medlemsstats lovgivning, gælder følgende prioriteringsregler:

a) Såfremt mere end én medlemsstat skal udbetale familieydelser på forskelligt grundlag, gælder følgende prioritetsorden: først ret til ydelser i kraft af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed, derefter ret til ydelser i kraft af modtagelse af en pension eller en rente og endelig ret til ydelser i kraft af bopælen.

b) Såfremt mere end én medlemsstat skal udbetale familieydelser på samme grundlag, fastlægges prioritetsordenen på grundlag af følgende subsidiære kriterier:

i) hvis der er tale om ret til ydelser i kraft af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed: børnenes bopæl, når der dér udøves en sådan beskæftigelse, og subsidiært i givet fald det højeste af de ydelsesbeløb, der følger af de pågældende lovgivninger. I sidstnævnte tilfælde fordeles udgifterne til betaling af ydelserne efter kriterierne i gennemførelsesforordningen.

[...]

iii) hvis der er tale om ret til ydelser i kraft af bopælen: børnenes bopæl.

2. I tilfælde af samtidig ret til ydelser tilkendes familieydelser i overensstemmelse med den lovgivning, der er udpeget som prioriteret efter stk. 1. Rettigheder til familieydelser, der skal udbetales i henhold til en eller flere andre modstridende lovgivninger, suspenderes op til det beløb, der er fastsat i førstnævnte medlemsstats lovgivning, og et forskelsbetinget supplement udredes om fornødent for den del, der overstiger dette beløb. Et sådant forskelsbetinget supplement skal dog ikke nødvendigvis udredes til børn, der har bopæl i en anden medlemsstat, hvis kravet på den pågældende ydelse udelukkende er baseret på bopæl.

3. Hvis der i henhold til artikel 67 indgives en ansøgning om familieydelser til den kompetente institution i en medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet i henhold til denne artikels stk. 1 og 2:

a) videresender denne institution straks ansøgningen til den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, underretter den pågældende person og udreder, uden at bestemmelserne i gennemførelsesforordningen vedrørende foreløbig tilkendelse af ydelser berøres heraf, om nødvendigt det forskelsbetingede supplement, jf. stk. 2

b) behandler den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, denne ansøgning, som om den var indgivet direkte til den, og datoen for indgivelsen af en sådan ansøgning til den første institution betragtes som datoen for dens indgivelse til den prioriterede institution.«

10 Den nævnte forordnings artikel 76, stk. 4 og 5, er affattet som følger:

»4. Institutionerne og de personer, der er omfattet af denne forordning, har en gensidig forpligtelse til oplysning og samarbejde med henblik på at sikre, at denne forordning anvendes korrekt.

[...]

De pågældende underretter hurtigst muligt institutionerne i den kompetente medlemsstat og bopælsmedlemsstaten om enhver ændring i deres personlige forhold eller familiemæssige situation, der har betydning for deres ret til ydelser ifølge forordningen.

5. Manglende opfyldelse af den i stk. 4, tredje afsnit, nævnte oplysningspligt kan give anledning til foranstaltninger i henhold til den nationale lovgivning, som står i et rimeligt forhold til overtrædelsen. Disse foranstaltninger skal ikke desto mindre svare til dem, der finder anvendelse i lignende situationer, der henhører under national lovgivning, ligesom de ikke i praksis må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt de berørte ved forordningen.«

11 Samme forordnings artikel 81 bestemmer:

»Begæringer, erklæringer, klager eller sagsanlæg, der i medfør af en medlemsstats lovgivning skal være indgivet til en myndighed, en institution eller en domstol i den pågældende medlemsstat inden en bestemt frist, anses for rettidigt indgivet, såfremt de inden for samme frist er indgivet til en tilsvarende myndighed, institution eller domstol i en anden medlemsstat. I så fald fremsender den myndighed, institution eller domstol, der har modtaget nævnte begæringer, erklæringer, klage eller sagsanlæg, dem straks, enten direkte eller gennem de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, til den kompetente myndighed, institution eller domstol i den førstnævnte medlemsstat. Datoen for indgivelse af disse begæringer, erklæringer, klage eller sagsanlæg til en myndighed, institution eller domstol i den sidstnævnte medlemsstat anses for at være datoen for deres indgivelse til den kompetente myndighed, institution eller domstol, der skal behandle dem.«

12 Artikel 84 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Inddrivelse af bidrag og tilbagesøgning af ydelser« har følgende ordlyd:

»1. Skyldige bidrag til en medlemsstats institution kan inddrives, og ydelser, der med urette er blevet udbetalt af en medlemsstats institution, kan tilbagesøges i en anden medlemsstat efter gældende procedurer og med de garantier og fortrinsrettigheder, som gælder for inddrivelse af skyldige bidrag og tilbagesøgning af ydelser, der med urette er blevet udbetalt af den tilsvarende institution i den sidstnævnte medlemsstat.

2. Retskraftige afgørelser fra domstole og administrative myndigheder om inddrivelse af bidrag, renter og alle andre omkostninger eller tilbagesøgning af uberettigede ydelser i henhold til en medlemsstats lovgivning anerkendes og fuldbyrdes efter anmodning fra den kompetente institution i en anden medlemsstat inden for rammerne af og i overensstemmelse med lovbestemte procedurer og andre procedurer, der finder anvendelse på tilsvarende afgørelser i denne medlemsstat. Sådanne afgørelser skal erklæres retskraftige i denne medlemsstat, såfremt det kræves i lovgivningen eller andre procedurer i nævnte medlemsstat.

[...]«

Forordning (EF) nr. 987/2009

- 13 Artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2009, L 284, s. 1) bestemmer:

»Personer, der er omfattet af [forordning nr. 883/2004], meddeler den relevante institution de oplysninger, dokumenter eller anden dokumentation, der er nødvendige for at fastslå deres eller deres familiers situation, for at fastslå eller bevare deres rettigheder og forpligtelser og for at fastlægge, hvilken lovgivning der skal anvendes, og hvilke forpligtelser der påhviler vedkommende under den pågældende lovgivning.«

- 14 Denne forordnings artikel 60 bestemmer:

»1. En ansøgning om familieydelse indgives til den kompetente institution. Ved anvendelsen af artikel 67 og 68 i [forordning nr. 883/2004] skal der tages hensyn til hele familiens situation, som om alle de involverede personer var omfattet af lovgivningen i den pågældende medlemsstat og bosat der, navnlig med hensyn til en persons ret til at gøre krav på sådanne ydelser. Hvis en person, der har ret til at gøre krav på ydelserne, ikke udøver sin ret, skal den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, tage hensyn til en ansøgning om familieydelse indgivet af den anden af forældrene eller en dermed ligestillet person eller en person eller institution, der optræder som værge for barnet eller børnene.

2. Den institution, der er indgivet ansøgning til i henhold til stk. 1, behandler ansøgningen på grundlag af de detaljerede oplysninger, ansøgeren har fremlagt, under hensyntagen til den samlede faktiske og retlige situation for ansøgerens familie.

Hvis denne institution konkluderer, at dens lovgivning finder prioriteret anvendelse i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1 og 2, i [forordning nr. 883/2004], skal den give familieydelsen i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse for den.

Hvis denne institution mener, at der muligvis består en ret til et forskelsbetinget supplement i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 68, stk. 2, i [forordning nr. 883/2004], fremsender institutionen straks ansøgningen til den kompetente institution i den anden medlemsstat og underretter den pågældende person; den underretter desuden institutionen i den anden medlemsstat om sin afgørelse vedrørende ansøgningen og størrelsen af den udbetalte familieydelse.

3. Hvis den institution, som ansøgningen er indgivet til, konkluderer, at dens lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1 og 2, i [forordning nr. 883/2004], træffer den straks en foreløbig afgørelse om de prioriteringsregler, der skal anvendes, og videresender ansøgningen i overensstemmelse med artikel 68, stk. 3, i [forordning nr. 883/2004] til institutionen i den anden medlemsstat og underretter desuden ansøgeren herom. Denne institution tager stilling til den foreløbige afgørelse inden for to måneder.

Hvis den institution, som ansøgningen blev videresendt til, ikke tager stilling senest to måneder efter modtagelsen af ansøgningen, finder ovennævnte foreløbige afgørelse anvendelse, og institutionen udbetaler de ydelser, der er omfattet af dens lovgivning, og underretter den institution, som ansøgningen blev indgivet til, om størrelsen af de udbetalte ydelser.

[...]

5. En institution, der har udbetalt foreløbige ydelser, som er større end dem, den i sidste instans er ansvarlig for, kan kræve det for meget udbetalt beløb refunderet af den institution, der har det primære ansvar, efter proceduren i artikel 73 i gennemførelsesforordningen.«

Tysk ret

15 § 31, stk. 3, i Einkommensteuergesetz (lov om indkomstskat) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »EStG«), bestemmer følgende:

»I det løbende kalenderår udbetales børnetilskud [(»Kindergeld«)] månedligt i form af skatte- og afgiftsgodtgørelse.«

16 EStG's § 32, stk. 1 og 3, er affattet således:

»(1) Ved børn forstås

1. den skattepligtiges børn

[...]

(3) Et barn medregnes fra den kalendermåned, hvor det er levendefødt, og for hver kalendermåned, hvor det endnu ikke er fyldt 18 år.«

17 EStG's § 62, stk. 1, [første punktum], bestemmer:

»Ret til børnetilskud efter denne lov for børn som omhandlet i § 63 har enhver person

1. der har bopæl eller sædvanligt opholdssted på det nationale område, eller

2. der uden at have bopæl eller sædvanligt opholdssted på det nationale område

a) er fuldt indkomstskattepligtig i henhold til artikel 1, stk. 2, eller

b) behandles som fuldt indkomstskattepligtig i henhold til artikel 1, stk. 3.

[...]«

18 EStG's § 63, stk. 1, har følgende ordlyd:

»¹ Ved børn forstås

1. børn som omhandlet i § 32, stk. 1

[...]

² § 32, stk. 3-5, finder tilsvarende anvendelse. [...]«

19 EStG's § 70, stk. 2, bestemmer:

»¹ For så vidt som der sker ændringer i de omstændigheder, der er relevante for retten til børnetilskud, skal tildelingen af børnetilskuddet ophæves eller ændres med virkning fra tidspunktet for ændringerne. [...]«

20 § 37 i Abgabenordnung (lov om skatter og afgifter) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, fastsætter følgende:

»(1) Krav vedrørende skyldige skatter og afgifter er skatter og afgifters forfald, krav på skatte- og afgiftsgodtgørelse, erstatningskrav, krav på andre fiskale forpligtelser, krav på tilbagebetaling i henhold til stk. 2 samt krav, som er fastsat i konkrete skatte- og afgiftslove, på tilbagebetaling af skatter og afgifter.

(2) ¹ Såfremt en skat eller afgift, skatte- og afgiftsgodtgørelse, et erstatningsbeløb eller en anden fiskal forpligtelse er blevet betalt eller tilbagebetalt uden retlig grund, har den, for hvis regning betalingen er foretaget, over for modtageren af betalingen krav på tilbagebetaling af det betalte eller tilbagebetalte beløb. ² Dette gælder også, såfremt den retlige grund til betalingen eller tilbagebetalingen senere bortfalder.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

21 Sagsøgeren i hovedsagen er en polsk statsborger, der i flere år har udøvet lønnet beskæftigelse i Tyskland. Hans hustru bor i Polen med deres fælles barn, der blev født i 2008.

22 I 2016 indgav sagsøgeren i hovedsagen en ansøgning om børnetilskud i Tyskland, idet han dokumenterede, at han havde lønnet beskæftigelse i Tyskland, og at hans hustru ikke udøvede erhvervsvirksomhed i Polen. Familienkasse imødekom denne ansøgning med den begrundelse, at den tyske lovgivning, der giver ret til børnetilskud, fandt prioriteret anvendelse for den periode, hvor sagsøgeren i hovedsagen var i lønnet beskæftigelse.

23 I 2019 tilsendte Familienkasse i forbindelse med en procedure for kontrol af retten til børnetilskud sagsøgeren i hovedsagen et spørgeskema med henblik på at få bekræftet de fremlagte oplysninger og anmodede de kompetente polske myndigheder om oplysninger om, hvorvidt sagsøgeren i hovedsagens hustru eventuelt udøvede erhvervsvirksomhed, og om der var ret til polske familieydelse.

24 De nævnte myndigheder svarede, at hustruen havde udøvet erhvervsvirksomhed siden 2006 og indbetalte bidrag til den polske socialforsikring for landbrugere, men at hun ikke modtog polske familieydelse. Selv om det siden en lovændring i Polen i 2019 havde været muligt at modtage såkaldte »familie 500 +«-ydelse uafhængigt af indkomst, havde sagsøgeren i hovedsagens hustru imidlertid erklæret, at hun ikke ønskede at indgive en ansøgning herom.

25 Som følge af dette svar ophævede Familienkasse i henhold til EStG's § 70, stk. 2, med virkning fra oktober 2020 tildelingen af tyske børnetilskud med et beløb svarende til de familieydelse, der var fastsat ved lov i Polen.

- 26 Endvidere anmodede Familienkasse ved en »anmodning om afgørelse vedrørende kompetence« de kompetente polske myndigheder om at undersøge retten til familieydelse fra juli 2019. Myndighederne svarede bl.a., at sagsøgeren i hovedsagens hustru ikke havde modtaget en ydelse af denne type siden den 1. juli 2019, og at hun ikke ønskede at indgive en ansøgning med henblik på at modtage sådanne ydelser.
- 27 Ved afgørelse af 6. januar 2021 ophævede Familienkasse tildelingen af børnetilskud for perioden fra juli 2019 til september 2020 med et beløb svarende til de familieydelser, der var fastsat i henhold til lov i Polen, og krævede af sagsøgeren i hovedsagen, at denne tilbagebetalte det for meget udbetalte børnetilskud, dvs. et beløb på 1 674,60 EUR, svarende til udbetalingen af disse børnetilskud i løbet af denne periode.
- 28 Efter at sagsøgeren i hovedsagen havde fået afslag på sin anmodning om ændring af denne afgørelse, anlagde han sag ved Finanzgericht Bremen (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Bremen, Tyskland), som er den forelæggende ret.
- 29 Sagsøgeren i hovedsagen har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at hans hustru ikke udøver erhvervsvirksomhed, idet den gård, som hun har arvet efter sine forældre, ikke drives. Forsikringen under den polske socialforsikring for landbrugere, til hvilken han betaler bidrag, blev tegnet på grund af ejerskabet til denne gård, og den forudsætter ikke udøvelse af selvstændig landbrugsvirksomhed. I den periode, der er nævnt i denne doms præmis 27, har hans hustru desuden hverken ansøgt om eller modtaget børnetilskud i Polen.
- 30 Familienkasse har bl.a. gjort gældende, at sagsøgeren i hovedsagens hustru har ret til såkaldte »familie 500 +«-ydelser, hvis tildeling siden juli 2019 ikke har været betinget af, at der oppebæres en indkomst. Som det fremgår af oplysningerne fra de kompetente polske myndigheder, skal hustruen desuden anses for at udøve erhvervsvirksomhed i Polen. Det følger af artikel 68, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 883/2004, at familieydelser prioritetsmæssigt set skal udbetales i denne medlemsstat, eftersom sagsøgeren i hovedsagens barn og hans hustru er bosat dér.
- 31 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det følger af Domstolens praksis vedrørende forordning nr. 1408/71, der blev ophævet ved forordning nr. 883/2004, og navnlig af dom af 14. oktober 2010, Schwemmer (C-16/09, EU:C:2010:605), at det kun er muligt at suspendere en ret til familieydelser som følge af eksistensen af en sådan ret i en anden medlemsstat, hvis familieydelserne faktisk udbetales af denne anden medlemsstat, og at det i mangel af en sådan udbetaling er uden betydning, at den manglende betaling udelukkende skyldes, at der ikke er blevet indgivet en ansøgning herom.
- 32 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at Bundesfinanzhof (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager, Tyskland) for så vidt angår situationer i henhold til forordning nr. 883/2004 har anført, at i henhold til den fiktion, der er indført ved denne forordnings artikel 68, stk. 3, litra b), og artikel 81, skal en ansøgning om familieydelser, der er indgivet i den medlemsstat, hvis lovgivning ikke finder prioriteret anvendelse, ligeledes anses for at være en ansøgning om familieydelser indgivet på samme dato i den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, hvilket gør det muligt at antage, at den formelle betingelse for erhvervelse af retten i forbindelse med en ansøgning i denne sidstnævnte stat er opfyldt. Ifølge Bundesfinanzhof (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager) er dette tilfældet, selv om den første stat ikke har kendskab til, at der er en udlandsrelation, idet den ikke er blevet oplyst herom af ansøgeren og derfor ikke videresender ansøgningen til den anden medlemsstat. Det følger heraf, at det alene

er, når de materielle betingelser for en rettighed ikke er opfyldt i den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse – f.eks. fordi aldersgrænsen eller indkomstgrænserne er overskredet – at bestemmelserne i denne forordnings artikel 68 ikke finder anvendelse.

- 33 Den forelæggende ret har fremhævet, at forordning nr. 883/2004, som det fremgår af 35. betragtning hertil, har til formål at undgå uberettigede dobbeltydelser i tilfælde af samtidig ret til familieydelse i medfør af lovgivninger i flere medlemsstater, således at prioriteringsreglerne i denne forordnings artikel 68 principielt ikke må medføre, at den berettigede tildeles lavere ydelser end dem, den pågældende var blevet udbetalt, hvis disse prioriteringsregler ikke var blevet anvendt.
- 34 Hvad angår den nævnte forordnings artikel 68, stk. 3, er den forelæggende ret af den opfattelse, at den sidestilling af ansøgninger, således som beskrevet i denne doms præmis 32, der er fastsat deri, og som tilsigter at forenkle proceduren for den berettigede, ikke har nogen betydning for den omstændighed, at fristerne for indgivelse af ansøgninger om tildeling af familieydelse og muligheden for at tildele sådanne ydelser med tilbagevirkende kraft fortsat reguleres af de nationale lovgivninger, og at indgivelsen af en sådan årlig og forudgående ansøgning følgelig er påkrævet i Polen. Desuden vedrører proceduren i artikel 68, stk. 3, litra a), kun den situation, hvor der skal træffes afgørelse om en ansøgning om tildeling af familieydelse, som endnu ikke er blevet behandlet.
- 35 Hvis dette imidlertid ikke er tilfældet, og prioriteringsreglerne i artikel 68, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 skal finde anvendelse i en situation som den i hovedsagen omhandlede, er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt prioriteten mellem de pågældende medlemsstater skal fastlægges på grundlag af betingelserne for erhvervelse af rettigheder i henhold til den nationale lovgivning eller på grundlag af kriterierne i denne forordnings artikel 11-16. For så vidt angår dette andet tilfælde ønsker den forelæggende ret oplyst, om det må antages, at en person udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat, når de kompetente myndigheder i denne medlemsstat dokumenterer dette, uanset at den nævnte person gør det modsatte gældende.
- 36 På denne baggrund har Finanzgericht Bremen (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Bremen) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Tillader artikel 68 i forordning [...] nr. 883/2004, at tysk børnetilskud (»Kindergeld«) under påberåbelse af en prioriteret rettighed i en anden medlemsstat efterfølgende kræves delvist tilbagebetalt, selv om der i den anden medlemsstat ikke er tildelt og udbetalt en familieydelse for barnet, med den konsekvens, at det beløb, der tilkommer den i henhold til tysk lovgivning berettigede person, er lavere end det tyske børnetilskud?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Afhænger besvarelsen af spørgsmålet om, på hvilket grundlag mere end én medlemsstat skal udbetale ydelser som omhandlet i artikel 68 i forordning [...] nr. 883/2004, eller hvad der udløser de rettigheder, der skal koordineres, af betingelserne for tildeling af ydelse i de nationale bestemmelser eller af, på grundlag af hvilke omstændigheder de pågældende personer i henhold til artikel 11-16 i forordning [...] nr. 883/2004 er undergivet lovgivningen i de pågældende medlemsstater?

- 3) Såfremt det afgørende er, på grundlag af hvilke omstændigheder de pågældende personer i henhold til artikel 11-16 i forordning [...] nr. 883/2004 er undergivet lovgivningen i de pågældende medlemsstater: Skal artikel 68, sammenholdt med artikel 1, litra a) og b), og artikel 11, stk. 3, litra a), i forordning [...] nr. 883/2004 fortolkes således, at det skal lægges til grund, at en person udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en anden medlemsstat, eller at der foreligger en [situation], der i socialforsikringsretlig henseende er ligestillet hermed, hvis den sociale sikringsinstitution i den anden medlemsstat dokumenterer en forsikring »som landbruger«, og institutionen for familiedydelser i denne stat bekræfter, at der foreligger [erhvervsvirksomhed], selv om den pågældende person gør gældende, at forsikringen alene vedrører ejendomsretten til en gård, der er registreret som udnyttet landbrugsareal, men faktisk ikke opdyrkes?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 37 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 68 i forordning nr. 883/2004, som fastsætter prioriteringsreglerne i tilfælde af samtidig ret til familiedydelser, skal fortolkes således, at den gør det muligt for institutionen i en medlemsstat, hvis lovgivning ikke har prioritet efter kriterierne i denne artikels stk. 1, at kræve delvis tilbagebetaling af sådanne ydelser, der er blevet udbetalt i denne medlemsstat, fra den pågældende person på grund af en ret til disse ydelser i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, der finder prioriteret anvendelse, også selv om der hverken er tildelt eller udbetalt nogen familiedydelse i denne anden medlemsstat.
- 38 Indledningsvis bemærkes, at en arbejdstager, der ligesom sagsøgeren i hovedsagen arbejder i en medlemsstat, og hvis familie bor på en anden medlemsstats område, er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 67 i forordning nr. 883/2004.
- 39 Artikel 67 i forordning nr. 883/2004 indfører princippet om, at en person kan gøre krav på familiedydelser for de medlemmer af hans familie, der har bopæl i en anden medlemsstat end den medlemsstat, der har kompetencen til at udbetale disse ydelser, som om disse var bosat i den sidstnævnte medlemsstat. Denne artikel skal således gøre det lettere for vandrende arbejdstagere at opnå børnetilskud i beskæftigelsesstaten, når deres familie ikke er flyttet med dem (jf. i denne retning dom af 18.9.2019, Moser, C-32/18, EU:C:2019:752, præmis 35 og 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 Dette princip om sidestilling er imidlertid ikke absolut i den forstand, at når det forholder sig således, at flere rettigheder skyldes i henhold til forskellige lovgivninger, finder antikumulationsreglerne i artikel 68 i forordning nr. 883/2004 anvendelse (jf. i denne retning dom af 13.10.2022, DN (Tilbagesøgning af familiedydelser), C-199/21, EU:C:2022:789, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Som det fremgår af 35. betragtning til forordning nr. 883/2004, er formålet med disse regler at undgå uberettigede dobbeltydelser i de tilfælde, hvor der består samtidig ret til familiedydelser.
- 42 Artikel 68, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004 fastsætter således prioriteringsreglerne, når mere end én medlemsstat skal udbetale familiedydelser på forskelligt grundlag, mens artikel 68, stk. 1, litra b), angiver prioritetsordenen for ydelser, der skal udbetales på samme grundlag.

Artikel 68, stk. 2, bestemmer, at i tilfælde af samtidig ret til ydelser tilkendes familieydelse ifølge den lovgivning, der er udpeget som prioriteret efter stk. 1, idet rettigheder til familieydelser, der skal udbetales i henhold til andre lovgivninger, suspenderes op til det beløb, der er fastsat i førstnævnte medlemsstats lovgivning, og et forskelsbetinget supplement udredes om fornødent for den del, der overstiger dette beløb.

- 43 Hvad angår anvendeligheden af disse prioriteringsregler bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, at det, for at det kan antages, at der i et konkret tilfælde foreligger en sådan kumulation, ikke er tilstrækkeligt, at sådanne ydelser skal udbetales i det pågældende barns bopælsmedlemsstat og samtidig alene potentielt skal udbetales i en anden medlemsstat. Det kræves endvidere, at den pågældende person opfylder alle de betingelser, både formelt og materielt, som den nationale lovgivning i denne stat pålægger vedkommende, for at denne kan udøve den ret, blandt hvilke i givet fald kan indgå betingelsen om, at der er blevet indgivet en forudgående ansøgning (jf. i denne retning dom af 14.10.2010, Schwemmer, C-16/09, EU:C:2010:605, præmis 52 og 53, og af 13.10.2022, DN (Tilbagesøgning af familieydelser), C-199/21, EU:C:2022:789, præmis 34 og 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Denne retspraksis, som vedrører de prioriteringsregler, der var fastsat i artikel 76 i forordning nr. 1408/71, er ikke blevet draget i tvivl ved indførelsen af den mekanisme, der er fastsat i artikel 68, stk. 3, i forordning nr. 883/2004.
- 45 I denne henseende fremgår det af artikel 68, stk. 3, litra a), i forordning nr. 883/2004, at den kompetente institution i en medlemsstat, hvortil der er indgivet en ansøgning om familieydelser, men hvis lovgivning ikke finder prioriteret anvendelse i henhold til samme artikels stk. 1 og 2, straks videresender denne ansøgning til den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, underretter den pågældende person og om nødvendigt udreder det forskelsbetingede supplement, jf. denne artikels stk. 2, uden at bestemmelserne i artikel 60 i forordning nr. 987/2009 vedrørende foreløbig tilkendelse af ydelser berøres heraf.
- 46 Hvad angår denne sidstnævnte artikel, som på grund af dens henvisning til artikel 67 og 68 i forordning nr. 883/2004 skal undersøges i forhold til disse artikler (jf. i denne retning dom af 18.9.2019, Moser, C-32/18, EU:C:2019:752, præmis 34), skal det fastslås, at denne bestemmelse i stk. 3, første afsnit, bestemmer, at den institution, som en ansøgning om familieydelser er indgivet til, og som anser sin lovgivning for ikke at have prioritet, træffer en foreløbig afgørelse om de prioriteringsregler, der skal anvendes, og videresender denne ansøgning til institutionen i den anden medlemsstat, samtidig med at ansøgeren underrettes om denne videresendelse. Samme stykkes andet afsnit præciserer, at hvis den institution, som den nævnte ansøgning blev videresendt til, ikke tager stilling senest to måneder efter modtagelsen af denne, finder den foreløbige afgørelse, der er truffet af den institution, til hvilken der først er indgivet en ansøgning, anvendelse, og denne institution skal udbetale de ydelser, der er omfattet af dens lovgivning.
- 47 Det fremgår således klart af ordlyden af artikel 60 i forordning nr. 987/2009, at den institution i en medlemsstat, som en ansøgning om familieydelser er indgivet til, og som finder, at dens lovgivning ikke har prioritet – såfremt den angiveligt primært kompetente institution ikke har taget stilling – er forpligtet til at udbetale de ydelser, der er fastsat i denne lovgivning.
- 48 I et sådant tilfælde kan denne institution følgelig ikke suspendere udbetalingen af de nævnte familieydelser op til det beløb, der eventuelt er fastsat i den lovgivning, der anses for at være prioriteret, og udrede dem i form af et forskelsbetinget supplement for den del, der overstiger dette beløb.

- 49 Denne fortolkning bekræftes i øvrigt af artikel 60, stk. 5, i forordning nr. 987/2009, som bestemmer, at når en institution har udbetalt foreløbige ydelser med et beløb, som er større end dem, den i sidste instans er ansvarlig for, kan den kræve det for meget udbetalt beløb refunderet af den institution, der har det primære ansvar.
- 50 Desuden fastsætter artikel 68, stk. 3, litra b), i forordning nr. 883/2004, at den kompetente institution, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, behandler denne ansøgning, som om den var indgivet direkte til den, og datoen for indgivelsen af ansøgningen til den første institution betragtes som datoen for dens indgivelse til den prioriterede institution.
- 51 Bestemmelserne i artikel 68, stk. 3, i forordning nr. 883/2004 suppleres af bestemmelserne i denne forordnings artikel 81, hvorefter indgivelsen af en begæring til en myndighed, en institution eller en domstol i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor ydelsen skal udredes, har samme virkning, som hvis denne begæring var blevet indgivet direkte til den kompetente myndighed i denne sidstnævnte medlemsstat, og datoen for begæringens indgivelse i den førstnævnte medlemsstat anses for at være datoen for dens indgivelse til den kompetente myndighed, institution eller domstol, der skal behandle den.
- 52 Disse bestemmelser tilsigter at lette vandrende arbejdstagers frie bevægelighed ved ud fra et administrativt synspunkt at forenkle deres skridt, idet de administrative procedurer i de enkelte medlemsstater er meget komplekse, og at undgå, at de berørte fratages deres rettigheder på grund af rene formaliteter (jf. i denne retning dom af 29.9.2022, Chief Appeals Officer m.fl., C-3/21, EU:C:2022:737, præmis 26).
- 53 For så vidt som det antages, at en ansøgning indgivet af den pågældende person automatisk fremsendes til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, og eftersom det som følge af den fiktion, at datoen for indgivelsen af ansøgningen til en kompetent myndighed skal anses for datoen for indgivelsen til den myndighed, der fortrinsvis skal behandle denne, er det således principielt ikke længere påkrævet, at den betingelse, der er nævnt i denne doms præmis 43, hvorefter der skal være indgivet en forudgående ansøgning, er opfyldt med henblik på at bedømme, om der foreligger en kumulation af ydelser med henblik på anvendelsen af prioriteringsregler.
- 54 Det forholder sig ikke desto mindre således, at alle de øvrige formelle og materielle betingelser, der er fastsat i den primært kompetente medlemsstats lovgivning, skal overholdes, idet der skal sondres mellem indgivelsen af en ansøgning om familiedydelser og retten til at modtage sådanne ydelser (jf. i denne retning dom af 22.10.2015, Trapkowski, C-378/14, EU:C:2015:720, præmis 46, og af 13.10.2022, DN (Tilbagesøgning af familiedydelser), C-199/21, EU:C:2022:789, præmis 42).
- 55 Det bemærkes i denne henseende, at medlemsstaterne fortsat har kompetence til selv at udforme deres sociale sikringsordninger, og at det tilkommer hver medlemsstat i lovgivningen at fastsætte betingelserne for tildeling af sociale sikringsydelser, størrelsen af disse ydelser og den periode, hvori de kan oppebæres, samt fristerne til at indgive begæringer med henblik på at få tildelt disse ydelser (dom af 29.9.2022, Chief Appeals Officer m.fl., C-3/21, EU:C:2022:737, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 56 Det følger desuden af ordlyden af artikel 1, litra a) og b), i forordning nr. 883/2004, der definerer lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed som værende en beskæftigelse/en udøvelse af virksomhed eller dermed ligestillet aktivitet, der betragtes som sådan ved anvendelse af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, hvor den pågældende

beskæftigelse/virksomhed eller dermed ligestillede aktivitet udøves, at bedømmelsen af, om en person udøver en sådan beskæftigelse/virksomhed som omhandlet i denne forordnings artikel 68, påhviler den kompetente institution i den medlemsstat, hvor denne beskæftigelse/virksomhed udøves.

- 57 Da afgørelsen om tildeling af familieydelse er afhængig af fortolkningen og anvendelsen af lovgivningen i den pågældende medlemsstat, kan institutionen i en anden medlemsstat nemlig ikke vurdere, om alle betingelserne derfor er opfyldt. Denne institution skal således begrænse sig til at konstatere, at den kompetente institution i en anden medlemsstat enten faktisk har tildelt den pågældende person familieydelse eller har afslået at tildele den berettigede en sådan ydelse (jf. i denne retning dom af 3.2.1983, Robards, 149/82, EU:C:1983:26, præmis 11).
- 58 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Tyskland ved indgivelsen af den oprindelige ansøgning om børnetilskud i denne medlemsstat imødekom ansøgningen i medfør af sin kompetence som prioriteret medlemsstat uden at udløse mekanismen i artikel 60, stk. 3, i forordning nr. 987/2009.
- 59 Det var først i forbindelse med en senere kontrol som følge af en ændring af den lovgivning, der finder anvendelse i Polen, at Forbundsrepublikken Tyskland fandt, at dens lovgivning ikke længere var prioriteret som omhandlet i artikel 68, stk. 1 og 2, i forordning nr. 883/2004, og underrettede såvel modtageren af familieydelse som den kompetente polske institution, idet sidstnævnte i overensstemmelse med den mekanisme, der er indført ved denne forordnings artikel 68, stk. 3, skulle behandle ansøgningen, som om den var blevet indgivet direkte til den, og dette på datoen for indgivelsen af denne til den kompetente tyske institution.
- 60 Det skal i denne forbindelse præciseres, at begrebet »ansøgning«, hvilket ikke kan sidestilles med at modtage en periodisk ydelse fra myndighederne i en medlemsstat, kræver et administrativt skridt fra den pågældende person (jf. i denne retning dom af 29.9.2022, Chief Appeals Officer m.fl., C-3/21, EU:C:2022:737, præmis 31), i lighed med det skridt, der blev taget af sagsøgeren i hovedsagen, som besvarede det spørgeskema, der blev fremsendt i forbindelse med en procedure til kontrol af retten til børnetilskud, med henblik på at bekræfte de fremlagte oplysninger.
- 61 Såfremt alle de andre formelle og materielle betingelser, der er fastsat i den polske lovgivning for tildeling af børnetilskud, er opfyldt, kan Republikken Polen ikke fremføre rent formalistiske argumenter i forbindelse med denne ansøgning med henblik på at afslå tildeling af familieydelse. Dette gælder så meget desto mere som grundene til, at en person afslår eller ikke agter at indgive en formel ansøgning, ikke har nogen betydning for Domstolens besvarelse (jf. i denne retning dom af 14.10.2010, Schwemmer, C-16/09, EU:C:2010:605, præmis 54).
- 62 Når den polske institution, der er den primært kompetente institution, ikke foretager udbetaling af de i hovedsagen omhandlede familieydelse og afholder sig fra at tage stilling til anmodningen om videresendelse, skal den tyske institution som den første institution, der skulle behandle sagen, under disse omstændigheder ganske vist udbetale de ydelser, der er fastsat i henhold til dens lovgivning, men kan efterfølgende over for den kompetente polske institution kræve tilbagebetaling af det beløb for familieydelse, der overstiger det beløb, som der påhviler denne institution i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 883/2004.
- 63 Som Domstolen allerede har fastslået, er institutionen i den primært kompetente medlemsstat og institutionen i den subsidiært kompetente medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 68, stk. 3, litra a), i forordning nr. 883/2004 og artikel 60, stk. 2 og 3, i forordning

nr. 987/2009 gensidigt bundet af hinanden, og det tilkommer disse to institutioner i fællesskab at behandle den ansøgning, som ansøgeren om familieydelse har indgivet til en af dem (jf. i denne retning dom af 25.11.2021, Finanzamt Österreich (Familieydelse til ulandsarbejder), C-372/20, EU:C:2021:962, præmis 66).

- 64 Det følger desuden af princippet om loyalt samarbejde som konkretiseret i artikel 60, stk. 5, i forordning nr. 987/2009, og af artikel 84 i forordning nr. 883/2004, at en medlemsstat af en anden medlemsstat kan kræve tilbagebetaling af den for meget udbetalte familieydelse, også for fortiden, for så vidt som de formelle og materielle betingelser, der er fastsat i den anden medlemsstats lovgivning, anses for opfyldt med hensyn til fortiden.
- 65 Enhver anden fortolkning, som ville indebære, at en af de kompetente institutioner blev kritiseret for manglende samarbejde med hensyn til størrelsen af de børnetilskud, der skal udbetales til modtageren, eller som ville pålægge sidstnævnte at tilbagebetale beløb, der er udbetalt af en institution, men hvis udbetaling ikke påhvilede denne institution, ville klart være i strid med formålet med antikumulationsreglerne, som er at sikre modtageren af ydelser, der udbetales af flere medlemsstater, et samlet beløb af ydelser, som er identiske med størrelsen af den mest fordelagtige ydelse, som den pågældende er berettiget til i henhold til lovgivningen i en af disse medlemsstater (jf. i denne retning dom af 14.10.2010, Schwemmer, C-16/09, EU:C:2010:605, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis, og af 18.9.2019, Moser, C-32/18, EU:C:2019:752, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 66 I denne sammenhæng bemærkes, at det fremgår af artikel 76, stk. 4, i forordning nr. 883/2004, at selv om de myndigheder, der er omhandlet i denne forordning, er forpligtede til at besvare alle forespørgsler inden for en rimelig frist og at informere de pågældende personer om oplysninger, der er nødvendige for, at disse effektivt kan udøve deres rettigheder i henhold til denne forordning, er disse personer for deres vedkommende forpligtet til hurtigst muligt at underrette institutionerne i den kompetente medlemsstat og bopælsmedlemsstaten om enhver ændring i deres personlige forhold eller familiemæssige situation, der har betydning for deres ret til ydelser ifølge den nævnte forordning (jf. i denne retning dom af 29.9.2022, Chief Appeals Officer m.fl., C-3/21, EU:C:2022:737, præmis 34).
- 67 I det foreliggende tilfælde forholder det sig således, at såfremt det skal lægges til grund, at sagsøgeren i hovedsagens erklæring om, at hans hustru ikke arbejder i Polen, ikke svarer til virkeligheden, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, vil afhjælpningen af en sådan manglende overholdelse af underretningspligten imidlertid ikke ske ved inddrivelse af ydelser i henhold til artikel 68 i forordning nr. 883/2004, men ved anvendelse af forholdsmæssige foranstaltninger, der er fastsat i national ret, og som i henhold til denne forordnings artikel 76, stk. 5, desuden skal overholde ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet (jf. i denne retning dom af 29.9.2022, Chief Appeals Officer m.fl., C-3/21, EU:C:2022:737, præmis 43).
- 68 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 68 i forordning nr. 883/2004, som fastsætter prioriteringsreglerne i tilfælde af samtidig ret til familieydelse, skal fortolkes således, at selv om den ikke gør det muligt for institutionen i en medlemsstat, hvis lovgivning ikke er prioriteret efter kriterierne i denne artikels stk. 1, at kræve delvis tilbagebetaling af sådanne ydelser, der udbetales i denne medlemsstat, fra den pågældende person på grund af en ret til disse ydelser i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, der finder prioriteret anvendelse, når der hverken er tildelt eller udbetalt nogen familieydelse i denne

anden medlemsstat, giver den imidlertid denne institution mulighed for at kræve tilbagebetaling fra den primært kompetente institution af det ydelsesbeløb, som overstiger det beløb, der påhviler den i henhold til bestemmelserne i den nævnte forordning.

Det andet og det tredje spørgsmål

- 69 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdt at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 70 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Artikel 68 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, som fastsætter prioriteringsreglerne i tilfælde af samtidig ret til familieydelse,

skal fortolkes således, at

selv om den ikke gør det muligt for institutionen i en medlemsstat, hvis lovgivning ikke er prioriteret efter kriterierne i denne artikels stk. 1, at kræve delvis tilbagebetaling af sådanne ydelser, der udbetales i denne medlemsstat, fra den pågældende person på grund af en ret til disse ydelser i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, der finder prioriteret anvendelse, når der hverken er tildelt eller udbetalt nogen familieydelse i denne anden medlemsstat, giver den imidlertid denne institution mulighed for at kræve tilbagebetaling fra den primært kompetente institution af det ydelsesbeløb, som overstiger det beløb, der påhviler den i henhold til bestemmelserne i den nævnte forordning.

Underskrifter